

I E L T E A T R E

LES ESTRENES

A. Roure: "Bernat Xinxola"
(Teatre Espanyol)

El teatre d'Alfons Roure, si més no, és abundant. Abasta, gairebé, tots els gèneres: sentimental, drama, comèdia de costums, retrospectives i sainet. Aquest darrer és el més conegut.

Del sainet en té un concepte estrafolari. Creu — i hom diria que ingenuament — que és una barreja d'elements melodramàtics i de pintoresc, agafada per la punta dels cabells.

Del melodrama n'utilitza un sol aspecte: el de l'honradesa de les dones. Del pintoresc, un altre: les festes de carrer. Amb aquests dos únics elements ha bastit tot un teatre. Per això les seves obres resulten una repetició, les unes de les altres, de tema i de tècnica.

A aquesta visió limitada correspon una manca accentuada de finor, en el llenguatge, en la manera de tractar l'element pintoresc, i una marcada afició als xistos de gust dubtós.

Un sainet d'En Roure us fa l'efecte d'un de l'arniches, però girat del revés, desdibuixat i borrós.

En general, hi manca sentit humà. Tant en els moments dramàtics com en els còmics.

En les seves mans, l'amor de mare, que és un sentiment molt respectable, queda ridiculitzat. Exemple, *La lleona*. I l'honradesa, en canvi, estrafolària. Les seves dones, honradíssimes, acaben amistançant-se. Això, tanmateix, resulta un concepte força especial de l'honradesa.

Ara ens ha donat *Bernat Xinxola*. Com altres obres seves, també vol ésser l'exaltació d'una figura i d'una època. I com aquelles igualment, en resulta una ridiculització grossera i matussera.

Si fos a través únicament d'aquesta obra que ens haguéssim de formar una idea dels revolucionaris i de les barricades del 70 i dels líders republicans, com hi ha Déu que ens fariem — i això ho diem amb la mà damunt del cor — del partit centrista demà mateix, sense pensar-nos-hi gens ni mica. Allò és una barreja de galifardeus afamats i de tarambanes. Nosaltres en tenim un concepte molt diferent i no ens hauríem atrevit pas a tractar-los de la manera que l'autor ho ha fet. Hauríem anat amb bon xic més de compte.

Això quant als tipus, tant els principals com els secundaris. Pel que fa referència a l'ambient, al reflex de l'època que conté l'obra, cal dir que tot es redueix al següent: a la decoració del segon acte, que vol representar l'antiga Plaça del Pedró; a dos comparses que van disfressats de milionaris i fan sentinella al peu d'una barricada feta de taules i cadires i un somier — deu ésser de l'època —, i que, de tant en tant, hom sent cridar «Mori Espanter!» A res més.

Tot el que fan i el que diuen els personatges ho podrien dir avui mateix. No té res a veure amb el que passa a l'obra.

El primer acte passa a l'interior d'una fusteria, l'amo de la qual és Bernat Xinxola, republicà i disposat a donar una Junta Revolucionària. Hi ha barricades pels carrers, però, tot i això, entren a la casa els repartidors del pa, de la carn i del carbó. No és gens estrany; en aquella època aquests industrials eren valents.

El segon acte passa a la Plaça del Pedró, amb barricades a les cantonades i milicians que fan sentinella. En aquestes circumstàncies fan ball a la plaça, sense tèmer per res a les bales dels soldats d'Espanter. I és que la valentia era un costum de l'època. De passar ara, ens estranyaria molt que la gent no es tanqués a casa.

I el tercer acte passa pels volts del Tibidabo. No sabem si la revolució encara dura o no. Però ens assabentem que Bernat és a la presó i veiem tots els personatges dels actes anteriors, que es troben, disposats a celebrar una fontada. L'autor ho aprofita per a fer xistos equivocs. Arriba Bernat, alliberat, i tothom crida visques. I cau el teló.

I ara, què?, dirà el lector. Doncs bé; que davant d'aquesta obra ens quedem perplexos. No sabem encara què és En Bernat Xinxola. Si el personatge que el representava o l'autor de la comèdia.

JAUME PASSARELL

LA MÚSICA

Arthur Rubinstein

Com cada vegada que aquest eminent pianista fa la seva aparició a Barcelona, la sala del Palau de la Música Catalana aplegava dissabte passat un públic nombrosíssim, com només sol veure's congregat molt poques vegades a la temporada, donat el tomb que van prenent les circumstàncies de la vida musical barcelonina en l'actualitat.

No cal dir que tractant-se d'Arthur Ru-

timbre, la disposició i el lligam harmònics dels diversos plans sonors, l'aplom en la manera de bastir la composició, tot està resolt amb un art consumat i un concepte justíssim de l'obra.

Al costat d'aquestes obres que ocupaven la part central del programa, figuraven en la primera la *Tocatta* en do de Bach-Busoni, tres *Estudis* i el *Scherzo* en si bemol de Chopin. La part final, closa amb les magnífiques pàgines del *Petrushka* de Stravinsky, comprenia com a novetats *Sis peces balcàniques* de Tadjevic i tres *Mazurkas* de Gradstein. Les peces de Tadjevic, agradables de color i interessants pel sabor ètnic molt pronunciat de l'element melòdic, continuen amb criteri personal la direcció marcada per la producció pianística de Bartók entre l'*Allegro barbaro* i les danses romaneses, aproximadament. Hi ha la mateixa tendència a tractar el piano a guisa d'instrument de percussió, amb ritmes i contrastos cantelluts, i l'escriptura també hi és conseqüent, encara que més primitiva, sobre tot a la mà esquerra, on les quintes de «cornamus» arriben a engendrar certa monotonia. Les *Mazurkas* de Gradstein, més denses musicalment i molt nobles de *tenue*, són una bona mostra de l'expressionisme cromàtic característic d'una part important de la producció dels joves compositors russos actuals.

Rubinstein interpretà totes aquestes composicions d'una manera magistral. Constantment ovationat per un auditori fascinat pel seu art incomparable, es veié obligat a donar encara fora de programa *Navarra*, d'Albéniz; la *Danza de la Molinera*, del Tricorni, de Falla, i el vals en do dies menor, de Chopin.

ROBERT GERHARD

Comité d'intercanvi musical Paris-Barcelona

Com a resultat de les gestions que dins el nostre medi musical ha vingut realitzant recentment M. Carol Bérard, el conegut musicògraf francès, director de la *Revue Internationale de Musique et Danse* i secretari general de l'*Union des compositeurs français*, podem saludar avui la naixença d'un organisme que destina les seves activitats a fomentar un intercanvi musical entre París i Barcelona.

Llençada la interessant i oportunitat idea d'aquesta recíproca aproximació de les activitats musicals d'ambdues ciutats, es reuniren amb el senyor Carol Bérard a l'Orfeó Català, per tal de donar forma concreta al projecte, els compositors senyors Lamote de Grignon (pare i fill), Joaquim Zamacois, Joan Llongueres, Jaume Pahissa, Joan Manén, Francesc Pujol, Frank Marshall, Robert Gerhardt, Baltasar Samper, P. Antoni Massana, Cassià Casademont, Catasús, Antoni Català, els senyors Joaquim Pena, secretari de l'Orquestra Pau Casals; Enric Ainaud i alguns crítics musicals. Enviaren la seva adhesió els mestres Pau Casals, Lluís Millet, Agustí Grau, V. M. de Gibert, Enric Casals, J. Salvat i el senyor M. Clausells, secretari de l'Associació de Música «da Camera».

Els reunits designaren els senyors Carol Bérard, i en representació dels músics catalans, els senyors Joaquim Pena i Enric Ainaud per a redactar les bases del nou organisme i procedir a la constitució d'un comitè que tindrà cura d'endegar les seves activitats.

No cal dir que la tasca d'aquest organisme pot tenir una transcendència singular, i que la doble finalitat que persegueix — donar una representació més nodrida i més idònia a la producció francesa en la vida musical de la nostra ciutat, i treballar per la difusió sistemàtica de la música catalana a França — ha de despertar el més gran interès i la més viva simpatia entre nosaltres. Felicitem cordialment els iniciadors de tan oportuna empresa i fem vots perquè l'èxit més complet acompanyi les seves activitats.

Aquest número ha passat
per la censura

Camila Quiroga

Camila Quiroga és, com tants altres artistes argentins, d'ascendència italiana. El seu veritable cognom és Passera i el d'ara és el del seu marit. Les imatges de la vida de Camila Quiroga es succeïen com en un film d'avantguarda: precipitadament. Inicia la seva vida artística al costat de l'actor espanyol José Tallaví, que la tingué com una meritòria aprofitada. Es marida i comença amb Hèctor Quiroga, que llavors encara era actor, una *tournee* per l'inter-

Aquella companyia compacta i mestriosa — amb la Mazini, amb Olarra, amb Escarcela, etc. — no ha estat pas encara oblidada. Tothom reconegué la mà mestra de Camila Quiroga en la tria d'un repertori i a arrodonir la presentació d'un teatre nacional; tant és així que tot i no ésser *Barranca abajo* obra que en podríem dir de primera actriu, la va representar perquè considerava que el nom de l'uruguaià Florencio Sánchez, mestre de l'escena argentina, no podia mancar en la presentació d'un teatre nacional.

Retornà a la seva pàtria.

El públic esperà d'ella una obra feta i dreta. Europa la retornà, si més no, amb un aire cosmopolita. Porta vent de París, vent de Londres, vent de Berlín, però ella, respectuosa amb la seva pàtria, inicià la tasca amb *La divisa Puro*, l'acció de la qual es descabdella en l'època del dictador Rosas. El seu autor és Paul Gussac, un francès argentinitzat. L'estrena d'aquesta obra tingué lloc a l'Odeon, teatre que és el punt de reunió de l'alta societat de Buenos Aires i per on passen totes les companyies estrangeres de prestigi. Però, gràcies a Camila Quiroga, l'Odeon és dedicat al teatre argentí. Hi fa unes quantes temporades que tenen el doble resultat d'augmentar el prestigi del teatre i de guanyar ella la categoria de gran actriu. Al costat de les obres de González del Castillo, García Velloso, representa traduccions fetes amb tota cura i art mestriol per Joaquín de Vedia, l'home de més prestigi de la crítica teatral argentina i que fou quatre o cinc temporades el director artístic de les campanyes de Camila Quiroga. A Vedia es deu que Camila Quiroga interpretés les obres de Paul Gussac, *Aimer, Elle et moi*, etc.

Més tard, Camila Quiroga repregué el camí d'Amèrica del Nord i d'Europa. Actua a Nova York, a Londres, a París, on arribà a fer temporada, i retornà a Espanya, d'on no es mourà segurament fins l'any que ve, que tornarà a córrer Europa i Amèrica.

Quina característica és la seva? Quin art té aquesta actriu? La seva principal característica és el nervi de la seva tasca teatral. És una dona de nervi. Un nervi que fa sentir, emocionar, que impressiona i produeix un efecte singular. Actriu nascuda en un teatre fet de pintoresc i d'anècdota colorista, ha sabut fugir-ne i lluir tan sols per la interpretació estricta. No necessita telons estranys, comèdies assainetades, peces complicades per a produir l'emoació artística de l'interpret. En té prou amb una obra que ella senti. Quan l'obra que interpreta està en el seu gust i sent satisfacció de fer-la, troba el matís exacte que l'autor li ha donat en escriure-la. En passar per Barcelona la primera vegada, ja volgué fer quelcom per l'escena catalana, però no li'n donaren ocasió. Ara, en retornar, hom li parla de l'obra teatral de Carles Soldevila, a qui no coneixia, i poques setmanes després incorporava al seu repertori *Escuela de señores*, traduïda al castellà per C. Rivas Cheriff amb el títol de *Ejemplo de casadas*. L'èxit de l'obra de Carles Soldevila ha estat just.

Cal rememorar als artistes argentins aquestes incorporacions en favor del nostre teatre, tan injustament oblidat per les companyies castellanes que quan passen per Barcelona semblen no tenir cap interès per les nostres obres ni els nostres autors.

F. M.

rrior de l'Argentina, treballant per pobles, als quals potser duia, de vegades, la primera paraula teatral.

De retorn a Buenos Aires, en l'any de la declaració de la guerra europea, Pablo Podestà, el fundador veritable del teatre argentí, la contractà perquè fes en una obra del poeta Enrique García Velloso — *Los amores de la Virreina* — el paper de Virreina. La seva interpretació motivà que la crítica descobrís en Camila Quiroga una actriu d'aquelles que podien influir en els destins del teatre. Completà la seva personalitat la interpretació de la figura poètica de Lucía Herrera en *Siripo*, obra del poeta Bayona Herrera, que dibuixà l'ambient de l'època colonial.

Es després Roberto Cassaux — aquell malaurat còmic argentí mort sobtadament quan preparava amb una illúsió considerable el seu primer viatge a la península — qui li donà categoria de primera actriu en formar companyia amb ella. Però Camila Quiroga es cansà aviat d'aquell treball artístic que endevinava inferior a les seves possibilitats artístiques i deixà Cassaux per a estrenar, altra volta en companyia de Pablo Podestà, *Con las alas rotas* — l'obra que ha posat darrerament en el Poliorama —. Com que l'èxit assolit fou gran, i el públic i la crítica veïeren en ella una actriu feta i pastada, es decidí a formar pel seu compte particular i debutà al Teatro Liceo. Fiu brillants temporades, esdevingué l'actriu dilecta del món aristocràtic; inicià les seves corries pel món, que ja no es deturaven gairebé. Fiu la seva primera *tournee* per Amèrica i trobà aplaudiments i fortunes a Mèxic, Colòmbia, Equador, Perú, Venezuela. Davant d'aquell èxit tornà a Buenos Aires, ja amb el projecte de venir a Europa i tothom recorda com fa onze anys actuà a París, a Barcelona, a Madrid.

Banc de Catalunya

El Consell d'Administració del BANC DE CATALUNYA, en la seva reunió del dia 6 del corrent, fet ús de les facultats concedides per la Junta General de senyors accionistes, ha acordat posar en circulació la resta de les accions que té el Banc en Cartera, o siguin 20.000 títols.

Enseny el Consell ha acordat concedir als senyors accionistes el dret preferent de subscripció de les accions, a raó d'una per cada quatre accions que posseeixin, el qual dret de subscripció podrà utilitzar-se contra presentació del cupó número 23 durant els dies compresos entre el 20 i el 25 del corrent.

El preu de cessió de les accions per als senyors accionistes serà el de 114 %, o sigui 570 pessetes per títol, amb cupó núm. 24, o sigui amb dret a participar en els beneficis corresponents a la totalitat de l'exercici corrent.

Passat l'esmentat dia 25, el Consell cedirà les accions no subscriïdes pels senyors accionistes, atenent les peticions que té rebudes.

La qual cosa s'anuncia per a coneixement dels senyors accionistes i als efectes conseqüents.

Pel Consell d'Administració: El President, RAMON ALBO I MARTI;

el Secretari, PERE COROMINES Y MUNTANYA.

FEU FER ELS VOSTRES GRAVATS EN LA

Unió de Fotogravadors

Casanova, 160-162 : Telèfon 77406

Teatre Català Novetats

Companyia catalana, direcció:
CARLES CAPDEVILA

Avui, diada de Sant Josep. A dos quarts de quatre

LA VENTAFUOC

de FOLCH I TORRES. — A tres quarts de sis

La perla negra i

El triomf de la carn

Nit, a les 10, repetició del benefici GÁLGERAN

4 actes de rialla continuu:

El casament de conveniència

i El pintor de miracles

Demà, recitrena de l'obra mundial:

L'ADMIRABLE CRICHTON

Es despatxa a comptaduria

Teatre Català ROMEA

Companyia catalana VILA DAVI

Avui, dijous, tarda, a les 3.30: el sorollos

llos conte per a infants:

ELS TRES TAMBORS

A les 5.45 tarda i 10.15 nit: La comèdia

en 4 actes de Ch. Meré, versió catalana de

S. Vilaregut:

LA TEMPTACIÓ

TIVOLI

AVUI: Tarda, sessió única, a dos
quarts de cinc - Nit, a les deu

El film que té tota la grandiositat de la Naturalesa

EL CINEMA

DEL NOSTRE PROGRAMA DE DEMÀ

Josef von Sternberg

L'exemple d'un Sternberg, imposant la seva obra tan ràpidament a l'atenció i admiració de tothom, és un cas a considerar, dintre la història del cinema. Abans de *La llei de la xurma*, i d'això fa només tres anys, el seu nom era absolutament desconegut. Fins aquella data no havia pogut editar sinó un sol film, el qual, per altra banda, fou condemnat a una circulació restringida. Fins aquella data, la seva vida no havia

que aquesta independència li és absolutament imprescindible per a crear. *La llei de la xurma*, *La redada*, *Els docs de Nova York*, *L'àngel blau* i *El món contra ella*: cinc títols que són altres tantes obres a senyalar entre les obres mestres més destacades del cinema fins al moment. Les ànimes banals, anònimes, no l'interessen. La pendent del seu esperit porta la seva atenció vers les persones fortament

Josef von Sternberg a casa seva

estat sinó un constant rodar pels estudis americans sense defallir mai en la seva obstinació coratjosa per arribar on volia i on a la fi arribà, per fortuna nostra. Ningú no tenia la més mínima prevenció favorable envers aquell film que consagrava George Bancroft i Evelyn Brent ensems que commovia violentment el gènere policíac. I

Esther Ralston en «El món contra ella»

per això l'èxit franc, unànime, l'entusiasme provocat per *La llei de la xurma*, diuen millor que cap comentari el valor d'aquell film que ens revelava de cop i volta una de les més remarcables figures del cinema, el nom de Josef von Sternberg. Sternberg ha triomfat plenament. Digueu-me, si no, quin altre exemple trobaríem d'un director que, com ell, pogués presentar una carta de servei tan honrada com la seva. Excepció, naturalment, de Chaplin, a qui cal considerar sempre fora de concurs. Examinant, àdhuc superficialment, la seva obra, es descobreix que l'autor és un home gelós per damunt de tot de la llibertat, i

marcades pel sofriment i també vers aquelles que es manifesten amb una gran pujança instintiva. L'espectacle de la vida —sia en blanc, sia en negre— l'apassiona, però l'espectacle de la vida vehemement, intensa. El seu esguard conserva en la seva aparent fredor, una lucidesa penetrant que il·lustra tota cosa de poesia dolorosa en la seva humanitat.

Segurament, en el fons, és un malencòni, un artista racial, que s'interessa, sense afany de mesclar-hi per res protestes ni planys, per l'espectacle absurd de les existències que rodan a la deriva, de l'heroisme més estèril a l'abisme més negre i abjecte.

En *El món contra ella* brillen sense tares les qualitats de Sternberg. Mestratge absolut en l'aspecte tècnic. Ciència de les llums, que tothom ha admirat en *Els docs de Nova York*. Ordenació rítmica i simfònica de les escenes, les quals es resolten en imatges, totes elles plenes de sentit, rigorosament connectades amb aquell talent sintètic que construeix amb una sèrie de visions parcials una situació dramàtica precisa.

Psicologia profunda i minuciosa. Només un art literari ben avançat podria tractar de suggerir aquestes coses. Realitat dels caràcters, dels actes i dels mòbils que en l'invisible de les ànimes precipiten els esdeveniments. I cada personatge, una creació típica, de cap a peu present, amb la més punyent sensació de realitat.

Com que l'acció es situa en la Viena d'abans de la guerra, l'autor s'ha lliurat a un treball de reconstrucció històrica, per evocar l'ambient avui desaparegut, i no és precisament això un dels aspectes menys interessants del film.

El món contra ella, fet, com deia al principi, amb un perfecte esperit lliure, no pot encerrar-se amb un públic distret. És d'aquells films especialment dedicats als esperits atents i sensibles a aquesta classe d'obres que tenen com el caràcter íntim de la confidència i que ens porten un missatge ple de veritat sobre la nostra vida. Un film que ens rescabala de tantes misèries com ara malmeten la fesomia del cinema.

J. PALAU

PANORAMA

Studio Cineaes

En la seva darrera sessió, Studio Cineaes presentà dos films importants. Un d'anglès: *La confidència*, d'Arthur Robison, i un de francès: *Els dos tímids*, de René Clair.

La confidència és el millor film que hem vist sortit d'Elstree. Més interessant que tot el que un Eichberg i un Dupont han realitzat allí mateix.

Els *gourmets* de la fotografia han pogut veure el film amb una admiració mai interrompuda. No fóra just, però, reduir l'assumpt a una més o menys enginyosa intriga, per bé que tots hi hauríem guanyat si el film no es prolongués tant i no acumulés tantes intrigues en l'espai de la seva durada. Per què no acaba després de la bella escena que té lloc en el vestíbul de l'estació? La continuació no repeteix sinó el que ja havíem vist, encara que potser no sigui correcte escriure *ist*, tractant-se d'escenes absolutament diferents, la qual cosa fa que visualment l'espectacle es mantingui sempre interessant.

Hem retrobat Lars Hanson i Lya de Putti amb la mateixa bona impressió que ens deixaren en famoses interpretacions que no cal recordar, tan presents estan encara en la memòria de tots.

Si aquest film s'estrena públicament trobarem ocasió de parlar-ne amb més extensió. Amb *Els dos tímids*, René Clair, no fa sinó guanyar-nos encara més la simpatia i l'admiració que la seva tasca ens inspira.

No sabem fins a quin punt la gent remarca el que hi d'original, de personal, en una comèdia com aquesta, que ens hauria vingut a recordar *El capell de palla d'Itàlia*, si és que l'haguéssim oblidat.

Tota la primera meitat val per una excel·lent monografia psicològica sobre la timidesa, tan exacta i minuciosa és la notació de les manifestacions d'aquesta tara. Després, abandonem el terreny de l'observació per entrar en els dominis d'una franca exageració, que no fa sinó posar la més aguda comicitat en aquesta comèdia provincial extraordinàriament arrelada en el país del qual expressa les essències primordials.

Films francesos, eminentment francesos, els de René Clair. Abandonant el to de farsa graciosa amb l'estil voluntàriament arcaic, i deixant-se temptar per l'ambició i la recerca del verisme entorn del qual gravita l'èxit del cinema americà, René Clair no pot sinó despullar-se del que el valora més. *Sous les toits de Paris* està bé, qui en dubta, però trobem els seus dos films anteriors més independents, i per això més interessants, per tal com no deuen res a ningú.

Estem segurs que *Ritmes lluminosos*, tot

Lya de Putti

i anar signat per dues firmes, Francis Bruguière i Oswald Blakeston (i si comptem el músic, Jack Elliot, tres), deixà a tothom absolutament escèptic.

En canvi, *Joc de capell*, de Hans Richter, divertí de debò. Amb uns quants trucs primaris de càmera, l'autor aconsegueix alterar la lògica material que ens governa i crea moviments força graciosos.

COLISEUM

Ramon Pereda i Rosita Moreno

AVUI
"El Dios del Mar"
Es un film PARAMOUNT

GRANS NOVELTATS EN
CORRATES INARRUGABLES

Jaume I, 11
Telèf. 11655

DEL CINEMA SONOR

El music-hall sota els "sunlights"

Era fatal que els primers fruits de l'aliança del so amb el cinema fossin els films d'ambient de music-hall. Eren els escenaris de revista i de varietats els que de moment oferien a les cases productores l'estoc més atractiu de músiques, de cançons i de paraules. A la vegada, s'havia trobat el procediment de posar a l'abast de totes les fortunes el treball de les estrelles del gènere: Chevalier, Al Jolson. A les ganyotes crescudes en els terrenys del Broadway, abonats amb dòlars, ara, gràcies al cinema,

que en els instants confosos de l'eclosió del nou cinema podia esdevenir una excel·lent matèria d'estudi per als experimentadors.

Posseeix el music-hall ressorts d'efecte segur. El moviment endimionat de les girls, ritmat amb el soroll del jazz, és quelcom que sempre produeix en l'espectador—vulgui o no vulgui—una reacció instintiva, o, si es vol, orgànica. Quins no seran, doncs, els efectes del ritme del gest i de la música acoblats al ritme arrossegador del cinema? Voleu una troballa més important en la naixença del film sonor?

Era aquest el viarany que havia de cercar el cinema, desorientat en els inextricables terrenys que li han estat oferts per la ciència creadora. En lloc de plantar-se en l'escenari de revista i filmar sense solta el primer que se li posava al davant, havia de dur a terme una labor depuradora; del music-hall, assimilar-ne només els elements essencialment fotogràfics i fonètics, deixant a recó tot el cartó i tota la llustrina, i amb elles totes les reputacions fetes, les quals, en contacte amb l'argent de la pantalla, s'han volatilitzat ràpidament.

Una vegada més ha estat el gran públic qui ha senyalat al cinema el bon camí. La gent ha badallat, i de vegades fins i tot ha arribat a indignar-se davant dels famosos barítos i els no menys famosos tenors, enganyant llurs àries i romances en mig de delicadíssims paisatges tecnicolor. Els divos han caigut víctimes del primer pla, el qual ha trait tota la ridícula afectació de llur cara i de llur gest. Les cruels làmpares dels estudis cinematogràfics han posat al descobert el pòsit de grotesc existent al fons del fàcil sentimentalisme, que manegen els histrions amb la complicitat de les bateries elèctriques dels escenaris.

En canvi, el mateix públic ha estat sempre sensible a les evolucions de les girls, en blanc i negre, i ha celebrat sobremana els ràpids desplaçaments de la càmera cinematogràfica, oferint als espectadors inesperats i sorprenents punts de vista—prerrogativa exclusiva del cinema—, inaccessible als ulls del públic assegut en les butaques del Moulin Rouge parisenc i altres cate-drals del gènere.

Es de preveure que una vegada el cinema sonor hagi passat aquesta mena de xarampió que l'ha pres en la seva infància, sabrà administrar discretament el music-hall. Llavors, les fràgils noies, les finíssimes ballarines i els graciosos excèntrics tornaran a gaudir de les simpaties dels esperits sensibles, que l'excessiva dosi actual ha estat a punt d'alienar-los.

A. A.

Aviat
tornareu a veure i sentir a

**Jeannette
Mac Donald**

junt amb John Garrick
i Robert Chisholm, a
LA NOVIA 66

superproducció de
Arthur Hammerstein, pels
ARTISTES ASSOCIATS

Deliciosa música del compositor
europeu **RUDOLF FRIML**

Reportatges i Documentals
(Studio Cineaes)

LIDO CINE

presentarà en sessions úniques de tarda i nit
dilluns 23 de març

**La Epopeya
del "Everest"
Voyage au Congo**

(Viaje d'André Gide i Marc Allégret)

Butaques a 2 pessetes

**SEVILLA DE
MIS AMORES**

Juan de Dios era un moçoito desprecupado...
hasta el día que conoció a María Consuelo

MIRADOR

presenta demà, dia 20, a les deu de la nit, al

Cinema París,
Dibuixos de Pat Sullivan

Un film de **STAN LAUREL** i **OLIVER HARDY**:
La Batalla del segle

Un document:
París d'ara fa vint anys

Un film de **STERNBERG**:
El Món contra ella
amb **Esther Ralston** i **James Hall**

Butaques: 2 pessetes. Especial: 1 pesseta

Cine París

AVUI ESTRENAI
PROGRAMA SELECTE
a les 10 de la nit

**ESTRELLAS
RIVALES**

Per **HELEN TWELVETREES**
i **FRED SCOTT**

¿Quién disparó?
Per **MARGARET LIVINGSTON**

Dues magnífiques produccions sonores
P. D. C.

Exclusives: CINNAMON FILM - Balmes, 51 pral.

LES ARTS

DISCOS

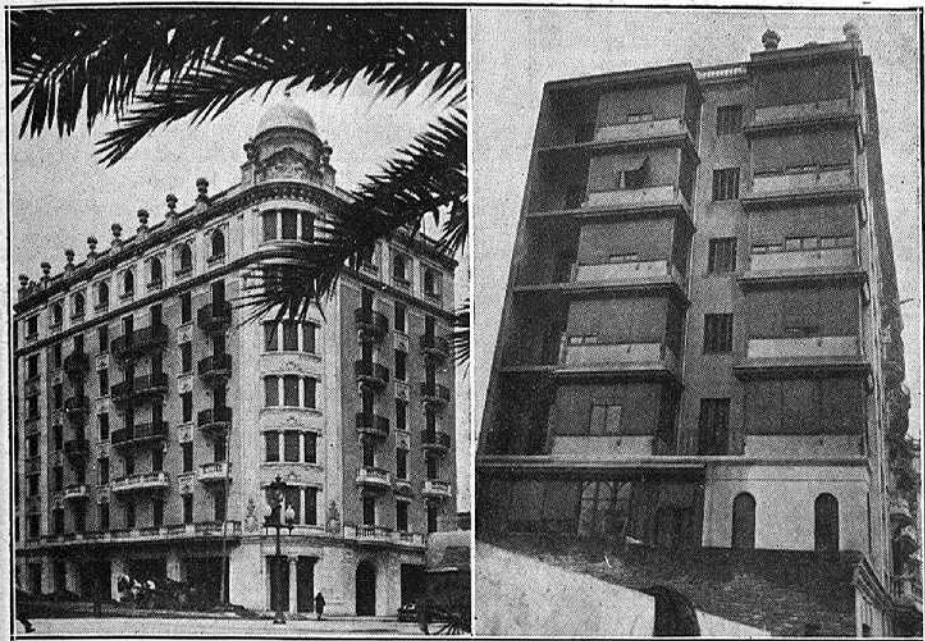
ARQUITECTURA BARCELONINA

La cara i la creu

Som a Barcelona i parlem de l'arquitectura de Barcelona. I encara cal dir que no parlem de l'arquitectura noble, d'esglésies, palaus i fàbriques, sinó de cases de lloguer. Es curiós que les preocupacions arquitectòniques actuals s'acumulin damunt d'aquest cas de semi-arquitectura que és la casa de pisos. Però, què podem fer-hi? Més ens agradaria de parlar de catedrals, però la conversa de moda recau sobre l'esten-

dues cares són també visibles. Però, el que és agradable és, justament, que si una de les cares és bona, l'altra també n'és.

Les dues cares de la nostra arquitectura són un orgull per nosaltres — o almenys, una comoditat—. Ens permeten d'estar contents, sempre contents. Que el gust reixementista impera? Ens passem pels carrers i quedem servits. Que ve la moda de les estructures simples i econòmiques?

dardització de les portes, sobre les obertures apaisades, sobre les vidrieries de ferro, etc., etc. Per fortuna, fins amb aquest tema no es forçós l'ensopiment, sinó que ens és lleit d'entretenir-nos una miqueta.

Crec que el mateix Le Corbusier, visitant Barcelona, va declarar, en un moment d'expansió, que l'arquitectura del nostre Eixample li agradava molt, vista pel darrere. En efecte; si observem una illa de l'Eixample per dins, què veurem? Meravella sobre meravella: una construcció feta de peus drets, o suports verticals, amb grans obertures, o galeries de ferro i vidre — considerablement apaisades. Veureu l'economia més estricta de decoració i d'ornaments, i la simplicitat de forma, aliada a la simplicitat de materials. Tantes altres coses i raons per plaure al gran amic d'aquestes raons i coses que es diu Le Corbusier.

Però, si llevem els ulls del pati, i sortint del pis, baixem l'escala i us situem al carrer, l'espectacle canvia formidablement. Només el costum d'observar cada dia aquest canvi, ens ha fet insensibles a la seva immensitat. Aquelles façanes interiors deixen lloc a-unes façanes exteriors completament antagòniques de les primeres. Res de construcció a base de peus drets — no, construcció feta de mur amb forats — res de simplicitat, sinó ornaments clàssics o no clàssics, decoració així o aixà, però sempre recercada amb l'afany de complaure. En un mot, un aspecte del tot diferent del que veiem a dins del pati.

Sembla que la concepció — o explicació — que fa alguns anys s'atribuïa a aquesta doble manera de fer dels arquitectes eixamplestres, era que una «mançana», en conjunt, devia ésser considerada a la manera sartoria, o sigui, segons les idees de l'art de la Sastreia: és a dir, que la «mançana» té un exterior bell i un «forro» de simple utilitat. Aquesta explicació correspon a èdats menys il·lustrades i menys subtils que la nostra. Ara no la sabríem admetre sense pell de gallina.

El joc de la Providència ens ha permès de veure, per aclariment dels nostres judicis, un nombre suficient de «mançanes» a mig fer, en les quals ens és dat de observar, al mateix temps, la cara i la creu, d'aquesta arquitectura. Així la revelació del seu sentit profund salta a la vista. És evident que es tracta d'una arquitectura reversible. Els paletes i altra gent d'ofici, diuen que certs objectes (una rajola, per exemple) tenen una cara bona i una cara dolenta. En l'arquitectura de l'Eixample,

Cap a dins de les «mançanes» falta gent i no quedem menys servits ni encantats. Heus ací, senyors, la veritable arquitectura de l'oportanisme.

Crec que un parell de fotografies, que el lector haurà vist abans de llegir aquest article, li hauran mostrat quins bells exemples de cases, ensams antigues i modernes, posseeix l'arquitectura barcelonina. Comoditat gran és, a fe, poder mostrar a un crític dues fotografies del mateix immoble, una pel davant — i, si veiem que no li agrada, per massa clàssica —, una per darrera. O al contrari:

—Miri, senyor X, quina sublim simplicitat! — diríem—. També a Barcelona sabem de fer arquitectura moderna.

—Deploro haver-hi de dir que aquesta arquitectura de fàbrica no m'agrada — respon X.

—Ah, no? — ens apremem a exclamar —; doncs, tingui... hi ha hagut una confusió. La casa en qüestió no és aquella; és aquesta: què li sembla?

—Maca la casa i de gust encertat! — diu amablement el nostre interlocutor.

Aquesta concòrdia civil, si puc expressar-me així, entre les dues tendències, antiga i moderna de l'arquitectura, en una mateixa casa (concòrdia, però no confusió, perquè una resta al davant i l'altra al darrere, col·laborant, però no abandonant llurs principis dins un aiguabarreig tèrbol), aquesta concòrdia ens fa molta d'honor. És flor de civilització. Les ferèstegues escomeses d'arquitectes amb arquitectes, de crítics amb crítics, d'arquitectes amb crítics i de crítics amb arquitectes — deixant de banda els propietaris —, no poden subsistir en un ambient com el nostre. El més gran extremisme que entre els nostres constructors es pot donar és que n'hi hagi un que vulgui aplicar al davant allò que un altre aplica al darrere. Conviendrem que no és per fer arribar la sang al riu.

Es possible que algunes persones creguin que aquest article és simplement humorista, i que les fotografies que el fotògraf ha pres (triades per ell, al seu gust, i no al meu) són presentades amb un intent irònic. He de declarar que mai a la vida no he escrit amb més serietat que ara, i que el cas de les dues cares de l'arquitectura que he tingut l'honor d'examinar, em sembla pràcticament interessant i, la seva concepció, absolutament legítima.

NICOLAU M. RUBIO
Arquitecte

S. Sanpere i Miquel

DISCOS

LES DARRERES NOVETATS

Des del 20 de gener al 25 de març, el Centre d'Art Català (Fundació Cambó) de la Universitat de París, havia donat nou conferències a la Sorbona sobre el nostre art antic. D'aquestes nou conferències n'hi ha vuit dedicades a la pintura gòtica catalana. Sobre aquest tema hauran dissertat els senyors Manuel Trens, Alexandre Soler i March, Francesc Martorell, Agustí Duran i Sanpere, Joaquim Folch i Torres, Hulin de Loo, Schneider i Focillon. El senyor Lluís Nicolau d'Oliver ha parlat de l'art en la vida social catalana segons les novel·les del segle XV, tema importantíssim en els estudis sobre la nostra pintura gòtica. Els títols de les vuit conferències sobre pintura, encara que deixen importants llacunes, són un excel·lent resum que va des de Ferrer Bassa a la influència flamenca.

Es una llàstima que aquestes conferències no puguin ésser repetides a Barcelona. Seria, sobretot, molt interessant de conèixer les que han relacionat la nostra pintura gòtica amb les escoles vienesa, avinyonesa i flamenca, o sigui les dels senyors Focillon, Schneider i Hulin de Loo, particularment les dues primeres.

Seria convenient repetir aquestes conferències a Barcelona perquè l'experiència m'ha demostrat que, malgrat trobar-nos en una època en què tothom compra objectes antics, el desconeixement sobre arqueologia catalana, i particularment sobre una manifestació tan gloriosa com la nostra pintura, és més general que vint anys enrera. Probablement, àdhuc comptant-hi tots els antiquaris, no hi ha en tot Catalunya una dotzena de persones que coneixin aquesta branca del nostre art antic. És probable que Mossèn Gudiol, per raons de salut, no hagi pogut figurar entre els conferenciants.

Mossèn Gudiol ha viscut una època en la qual aquesta qüestió de la nostra pintura gòtica era un tema que, sense exagerar, constituïa el problema més apassionant de les nostres publicacions artístiques. Fa vint o vint-cinc anys aquest afer suscitava polèmiques més violentes que qualsevol qüestió política. Hi havia llavors tres homes que de la pintura gòtica n'havien fet una especialitat. Aquests tres homes eren Salvador Sanpere i Miquel, Raimond Caselles i Mossèn Gudiol, tres homes que coneixien els retalles amb l'olor. Actualment, l'únic especialista en el sentit estricte del mot, deu ésser Mossèn Gudiol.

D'aquests tres homes, segurament era En Caselles el que tenia més sentit artístic, però sense cap dubte era el més mal documentat. En Sanpere, i no cal dir Mossèn Gudiol, el superaven de molt en coneixements sobre qüestions religioses, iconografia, hagiografia, indumentària, llegendaris medievals i pels evangelis apòcrifs i sobretot en l'art d'escorcollar arxius.

Una noble emulació que, pel que jo sentia a dir, consistia en una cursa, el terme de la qual era saber qui escriuria la història de la pintura gòtica, va crear una terrible rivalitat entre En Caselles i En Sanpere. Absorbit per les tasques periodístiques, En Caselles, redactor en cap de *La Veu de Catalunya*, va haver de contemplar com En Sanpere publicava *Los Cuatrocentistas Catalanes* i no va atorgar-se ja més marge d'activitat en la qüestió de la pintura gòtica que fer una crítica molt dura de l'obra d'En Sanpere, obra que va qualificar de novella sobre els nostres pintors antics. Amb tots els seus errors, l'obra d'En Sanpere, completada més tard per Mossèn Gudiol, és la única aportació realment considerable a la història de la nostra pintura.

La crítica d'En Caselles va perjudicar molt l'obra d'En Sanpere i Miquel. Val a dir que En Caselles era home de fòbies terribles i que, des dels punts de vista científic i periodístic, les seves arts no sempre eren lleials. Fos com fos, d'aquella crítica se'n va ressentir molt tot el prestigi científic d'En Sanpere, i àdhuc els seus amics, començant per Mossèn Gudiol, per al qual En Caselles havia tingut frases que ara no ens atreviríem a escriure ni en una polèmica política, desconfiava sistemàticament de les deduccions d'En Sanpere.

Estic segur que En Caselles va ésser el fel de la vellesa d'En Sanpere, i dic això perquè en certa ocasió en què, absent de Vic Mossèn Gudiol, vaig haver de fer-li els honors al Museu, em va parlar molt amargament de la poca consideració que, segons ell, mereixen al país els homes que

intentaven reconstruir la seva història. En opinió d'En Sanpere no hi havia cap activitat més malagraida que la d'historiador. Sempre més recordaré aquesta entrevista de dues hores. Després de dir-me això, En Sanpere, com avergonyit d'haver-se confesat a un adolescent, passava a tractar-me com a una criatura.

Afortunadament, no va trigar a sortir el veritable Sanpere, i tot mirant retalles i fent broma dels sants als quals ell deia «ciutadans», va sortir a parlar-me de la defensa que durant la Setmana Tràgica ha-

Un Sant Pere del Museu de Vich convertit en Sanpere i Miquel

via organitzat al monestir de Pedralbes. Sentir parlar de Pedralbes a En Sanpere era transportar-se a una mena de paradís de l'art gòtic català. Sentir parlar d'En Sanpere de la seva defensa del monestir de Pedralbes era escoltar una gesta èpica digna d'ésser cantada en una epopeia.

Sempre més recordaré aquesta conversa. Ens estàvem a l'últim balcó de la Primera sala gòtica, un balcó que dona al claustre de la Seu. Teníem darrere la Santa Faç, d'En Bermejo, a la qual En Sanpere es dirigia sovint durant la conversa, com si prenguessin per testimoni aquell nostre impressionant de Jesús. Entre frases infantils i blasfemàtiques, En Sanpere em va explicar la defensa de Pedralbes feta per ell i uns quants homes armats. Ell estava disposat a deixar-se matar. Però el revolucionari no venia perquè se sabia que el Sometent de Sarrià vetllava i que el monestir era vigilat. No obstant, hi havia el perill que els incendiàries poguessin per la banda de les Cortes, i això va decidir En Sanpere a organitzar la guàrdia del monestir. Parlant dels seus passeigs pel claustre, per les habitacions de l'abadessa, per la cambra pintada per Ferrer Bassa, ponderant que ell, anticlerical que portava tres noms de sant, era l'abadessa del real monestir fundat per donya Elisenda de Moncada, on és tan difícil entrar, En Sanpere gairebé plorava, darrera aquells lentes i aquell matoll de barba tan espès.

Ara m'adono que tot escrivint m'he desviat de camí i que la digressió em desborda l'article. Però, és que m'és difícil tractar el tema de la nostra pintura gòtica i no recordar la simpàtica figura de l'home que n'ha parlat amb més emoció. Continuaré la digressió dient que l'home que estava realment disposat a deixar-se matar per evitar la destrucció de Pedralbes, bé mereixeria que un dels carrers d'aquells voltants portés el seu nom.

MANUEL BRUNET

Mendelssohn, l'autor d'obertures que ben aviat han estat populars arreu per la forma brillant en què són escrites, no sovintaja en els programes de discos, i és estrany, puix aquestes obertures es fan indispensables en els concerts. La que avui es publica, *Ruy Blas*, no tan coneguda potser com *La gruta de Fingal*, té, però, totes les característiques que aviat fan arribar les obres al públic: uns acords amples del metall que alternen amb temes de fàcil comprensió. En aquest autor potser no s'hi trobi originalitat; l'elegància, però, d'aquestes obres supleix aquesta manca d'inventiva. Al disc, i dirigida pel mestre Sargent, sona aquesta obra en forma clara.

Una de les obres que més fama han donat a En Pau Casals és la *Sonata en la major*, per a violoncel i piano, de Beethoven, amb la qual aquell artista omple tres excel·lents discos. És de les obres en la qual l'interpret pot esmerçar més les seves facultats més emotives que de tècnica, sense dir que sigui una obra fàcil. El que sí és un seguit d'expressió i delicadesa aquesta sonata, en la qual el diàleg entre els instruments està desenrotllat amb una forma serena i apassionada alhora qualitats que es troben en tots els passatges de l'obra. Poder fruit en la intimitat d'aquestes obres cabdals de la música de cambra és un favor més que hem d'agrair al disc, que ens acostia així a elles i les divulga en una forma que rarament és possible d'obtenir en les audicions públiques. Un minuet, del mateix autor, ple de finor, completa el darrer disc dels tres que omple aquesta sonata.

Per a completar el catàleg del mes de gener i poder ocupar-se amb més actualitat dels altres discos publicats en el que va d'any, ràpidament detallarem la música enregistrada en diversos gèneres.

De cinema sonor, i com a més interessant, hi ha els discos de *La cançó del Ritz*, que interpreten les orquestres de Leo Reisman i Nat Shilkret, en els quals es troba esmerçada la nota humorística que tant escau en el jazz. Unes altres pel·lícules, *Melodia del corazón* i d'altres, els fragments de les que interpreta l'orquestra Marck Weber, es recolzen més en l'ambient sentimental i per a les quals els bons instrumentistes d'aquesta orquestra, que recorda les de tzigans, són un bon element.

També l'orquestra Jack Hylton interpreta dos fragments de la «Movietone Folies 1930», d'un ritme força animat que aviat porta l'optimisme a l'oient.

D'altra gènere són les publicacions del «Demon's Jazz», a base de ballables de ritme espanyol, i de la banda «Los Gansos», agrupació aquesta que, com altres similars, sembla obtenir el predicament del gran públic.

J. G.

Beethoven.—Sonata en la major.—Op. 69. P. Casals.—Cia. del Gramòfon.—DB 147 148/149.

Mendelssohn.—Ruy Blas.—Oberura.—Cia. del Gramòfon.—AF 383.

La Canción del Ritz.—Fragments.—Orquestres Leo Reisman i Nat Shilkret.—Cia. Gramòfon AE-3393.

Melodia del Corazón.—Orquestra Marck Weber.—Cia. del Gramòfon.—AE-3395.

Movietone Folies 1930.—Orquestra Jack Hylton.—Cia. del Gramòfon.—AE-3401.

raspalls per a tots els usos
articles de neteja — objectes per a presents
rambla de catalunya, 40

Viatges Marsans, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers - Passatges Marítims i aeris
Viatges a "Forfait" - Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

INFORMES
I PRESSUPOSTOS GRATIS

MOBILIARI D'ART
BUSQUETS

Decorador, mestre ebenista i tapissier. Objectes d'art i de fantasia per a obsequis. Sales d'Exposicions de Belles Arts.

Passeig de Gràcia, 36. Tel·lèfon 16245
BARCELONA

PASTILLES ASPAIME

GUAREIXEN RADICALMENT LA

TOS

PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES:

COMPOSICIO:

Sucre, llet, b., 5 cts.; extracte regalèsia, 5 cts.; extracte diacodi, 2 mlls.; extracte medul·la de vaca, 5 mlls.; Gomenol, 5 mlls.; sucre mentonissat, quantitat suficient per a una pastilla.

Catarros, ronqueres, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma i totes les afeccions en general de la gola, bronquis i pulmons

FORTUNY, S. A.

Epicerie Française: Hospital, 32
Sucursal: Salmerón, 133

Manteiga TORREAVEGA, Formatgets GÉRAIS, PETIT SUISSÉS, recepció diària.—Llonganissa de la nostra fàbrica de Vic.—Patés foie-gras "MARIE".—Xampany RUINART-SILLERY, "LA MARECHALE", Vin Brut i altres marques estrangeres acreditades. — Caves MONTERRANT (Methode Champenoise), Brut, 8 pessetes.—Cuvée spéciale, 7 pessetes.—Extra Dry.—Demi-sec.—Doux, 6 pessetes.—Carte Bleue, 5'50 pessetes.—Licors de la GRANDE CHARTEUSE jaune et verte.—Cognac NAPOLEON, 80 anys.—Vins d'Itàlia, Rin, Bordeus i Borgonya.—Vins de Jerez i Màlaga de les primeres marques.

Secció de Perfumeria: Rambla del Prat, 1
Presentes per a Sant Josep.—Presentem un extensíssim assortiment d'ESTOIGS de perfumeria de marca, de tots tanyans i preus.

mobles urrutia

dormitoris, menjadors, rebadors, etc.

pisos complets des de 1.000 pessetes

facilitat de pagament a preus al comptat

carme, 14
(tocant a les rambles)

Un espectador sortint d'un cinema parlant.
(Il 420, Florència)

AIGUA DE ROCALLAURA

A DEU MÈ RICA DE MÓN

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasi úrica (mal de pedra), Bronquitis parenquimatoses, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

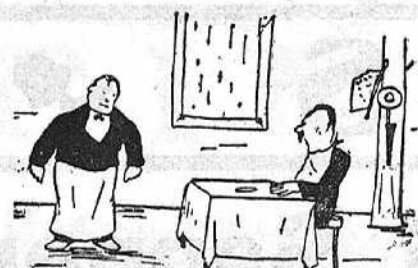
S'expèn en ampolles de litre i mig i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals
FORTUNY, S. A.
Carrer Hospital, 32 i Salmerón, 133

Anunciar

MIRADOR

és donar a conèixer
un producte
per tot
Catalunya

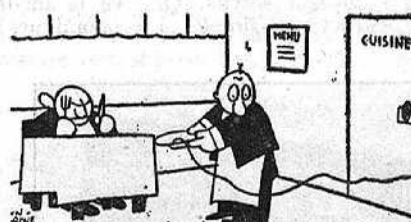
—Teniu peix com el de l'altre dia?
—Quina llàstima! Tot just fa cinc minuts que l'hem llençat!
(Pages gaies, Yverdon)

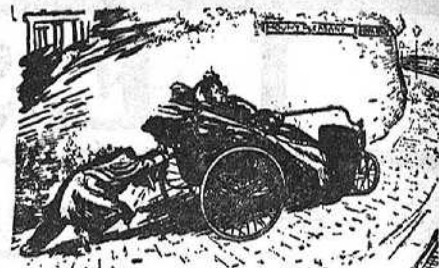
LLIÇO ALS ALUMNES XOFERS
El cotxe es pot dividir en dues parts: xassis i carrosseria.
(The Tattler, Londres)

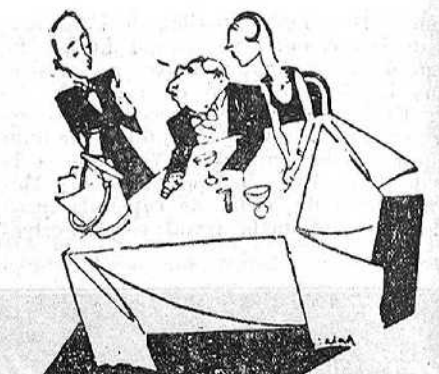
El futur pare. —Tinc dret a passar primer... aviat he de tenir una criatura.
(Le Rive, París)

Restaurant italià
(Le Rive, París)

—Estàs molt ensopit; ja em podries donar una mica de conversa.
(Punch, Londres)

—Cambrer, ens heu dut un xampany baratet.
—Esperi's a veure la nota.
(Ric et Rac, París)

ANUNCIANTS!...

Una moderníssima organització completa en publicitat.

Pel·lícules de dibuixos animats

mudes i sonores aplicades al servei de la tècnica publicitària, us l'ofereix:

"Agencia General de Anuncios"

Vostres productes poden ésser propagats amb èxit segur per tota la REGIÓ CATALANA i ILLES BALEARS.

100 cinemes en ciutats i poblacions de categoria

BARCELONA
FONTANELLA, 10, 1.ª, 2.ª
Telèfon 16606

MADRID
AVINGUDA MENÉNDEZ
PELAYO, 58, 1.ª

"ORTOPEDIA MODERNA"

Fill de B. CARCASONA

Taller i despatx: ESCUDILLERS BLANCS, 8. - Telèfon 10910
Casa fundada en 1875

Braguers Reguladors
per a retenció absoluta de la trencadura.—Faixes de totes menses
Faixa-cotilla abdominal.—Models moderns

Cotilles Ortopèdiques
per a guarir o corregir les desviacions de l'esquena
Més de cinquanta anys de pràctica són la millor garantia

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

Correus: Apartat 190
Telèg.: "Carbur"

BARCELONA
Mallorca, 232

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI; Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corcubión (Corunya) :: OXIGEN 99% DE PURESIA, Fàbriques a Barcelona, València i Còrdova :: ACETILÈN DISSOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid, València i Còrdova :: FERRO MANGANES i FERRO SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fils i peces seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIÓ INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUIFADORS, MANOMETRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTOGENA

PRESSUPOSTOS, ESTUDIS, CONSULTES I ASSAIGS, GRATIS

Suscriviu-vos a MIRADOR

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

El Sr.
que viu a
carrer n.º es subscriu a MIRADOR
del preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.
de de 193.....
Signatura

tots
tenen
tos...

ELS que pateixen de bronquitis,
els que són propensos a cadarns i
refredats,
els que fumen amb excés,
els convalescents de grip i pulmonies,
els que tenen irritació de gola,
els que treballen en un medi de pols o
de humitat:

tots tenen tos i l'han de combatre prenent

Pastilles del Dr. Andreu

que descongessionen les mucoses respiratòries
i faciliten l'expectoració. Famoses arreu del
món.

¡Demaneu la nova capsa d'UNA PESSETA!